

CALEA SPRE BIRUINȚĂ

Textul biblic:
Matei 28:1-20

Versetul cheie:
Matei 28:19, 20

Ideea centrală a lecției: Învierea Domnului Isus Cristos este calea spre biruință. El ne cheamă la o viață de credință, supunere, sacrificiu și mărturie.

Scopul lecției: Să ne ajute să pășim cu bucurie pe calea spre biruință, propovăduind și altora adevărul învierii Domnului.

1. Calea spre biruință implică credință (Matei 28:1-7)

Lecția de astăzi întărește câteva lecții importante despre credința în Domnul Isus cel înviat. Lecția este importantă pentru că ne descoperă credința femeilor care au venit la mormânt, credința soldaților romani și a ucenicilor. Fiecare dintre ei s-a raportat la Domnul Isus într-un mod diferit și din exemplul fiecăruia putem învăța ceva important pentru viața noastră de credință.

Întrebă: Ce putem învăța din atitudinea femeilor și a soldaților în fața mormântului gol?

O primă învățătură în acest pasaj este faptul că femeile care au venit la mormânt împărtășeau credința celor mai mulți oameni care îl urmaseră pe Isus în timpul vieții. Pentru cei mai mulți oameni, Domnul Isus fusese doar un profet al lui Dumnezeu, care însă murise o moarte de martir.

Scriind la câțiva ani după învierea Domnului, apostolul Pavel a spus că pentru evrei crucea este o pricină de poticnire, iar pentru greci o nebunie (1 Corinteni 1:23). Înțelegem acest lucru observând reacția filozofilor stoici și epicurieni, care fie au râs atunci când Pavel le-a vorbit despre învierea din morți, fie nu au putut înțelege acest adevăr (Fapte 17:20, 32). Evanghelia după Marcu (cap. 16:1), întărește acest adevăr. Femeile au venit la mormânt cu mir scump pentru a unge trupul Celui care murise. În mintea lor, Isus era mort, iar trupul Său trebuia tratat cu reverență, după obiceiurile evreiești.

Drumul spre biruință începe cu schimbarea atitudinii noastre față de persoana Domnului Isus Cristos. Evident, pentru cei care cunosc și acceptă deznoământul acestui eveniment, este greu să înțeleagă starea lăuntrică a femeilor care veniseră la mormânt. Dar și astăzi există multe persoane pentru care viața, moartea, învierea și prezența spirituală a Domnului Isus în viața credinciosului sunt o pricină de poticnire sau o barieră în calea credinței.

Această atitudine a fost împărtășită și de soldații romani, care au tremurat de frica îngerului: *și au rămas ca morți* (Marcu 28:5). Atât ei cât și femeile au răspuns cu un sentiment de frică, pentru că în viziunea lor despre Dumnezeu, lucruri ca acestea nu pot avea loc.

Care a fost răspunsul lui Dumnezeu? În primul rând, observăm că Domnul a venit în întâmpinarea credinței femeilor. El le-a încurajat prin cuvintele: „Nu vă temeți!” În al doilea rând, Domnul le-a asigurat că știa scopul pentru care veniseră, și anume, să Îl caute pe Isus Cel răstignit (28:5). Chiar dacă credința lor era imatură, Domnul a onorat chiar și acel efort, de a-L căuta pe Dumnezeu. În al treilea rând, Dumnezeu le-a ajutat să își schimbe credința. El le-a invitat să vadă cu ochii lor că mormântul este gol. În al patrulea rând, Domnul le-a chemat la o viață de slujire, și anume, le-a trimis să vestească acest adevăr și celor care încă nu văzuseră minunea învierii.

Învățăm astfel că, calea spre biruință începe prin schimbarea radicală a atitudinii noastre față de Domnul Isus Cristos cel înviat. Acest adevăr este valabil atât pentru cei care împărtășesc deja credința în înviere, cât și pentru cei care încă se îndoiesc.

2. Calea spre biruință implică ascultare (Matei 28:8-15)

O altă învățătură pe care o primim din acest pasaj este faptul că în viața de credință ascultarea joacă un rol foarte important. Este important să observăm aici reacțiile celor care fuseseră martori ai minunii învierii și să învățăm din exemplul lor.

Întrebă: Cum au reacționat cei prezenți acolo la minunea învierii și la cuvintele îngerului?

În ceea ce privește exemplul femeilor, ceea ce iese în evidență este atât sentimentul de frică, cât și cel de bucurie. Frică, pentru că viziunea lor despre Dumnezeu, moarte și viață nu lăsase loc pentru un astfel de miracol. Bucurie, pentru că au înțeles că Domnul pe care Îl urmaseră timp de trei ani de zile a înviat, exact așa cum le spusese de-a lungul vieții Sale (vezi Luca 24:6).

O altă reacție a femeilor a fost cea a supunerii. Nu numai că ele au crezut în cuvintele îngerului, dar chiar s-au supus poruncii lui: *au alergat să dea de veste ucenicilor Lui* (vezi Matei 28:8). Bucuria și supunerea dovedesc începutul unei vieți de credință. Astfel, prin exemplul lor Scriptura ne îndeamnă să ne apropiem de Domnul Isus Cel înviat cu o inimă plină de bucurie, dar și să veghem ca bucuria să dea naștere la o viață de ascultare.

Aceasta poate fi o provocare mare pentru cei care s-au obișnuit cu sărbătoarea Învierii Domnului Isus și pentru care vestea aceasta este lucru obișnuit. Bucuria este sentimentul care trebuie să însoțească viața de credință (vezi Filipeni 2:8). Supunerea este răspunsul practic pe care Dumnezeu Îl așteaptă de la fiecare din noi.

O altă lecție pe care o întărește acest pasaj este aceea că Dumnezeu își onorează întotdeauna promisiunile Sale. În calea spre biruință, credința noastră este întărită de prezența lui Dumnezeu. Observăm acest adevăr prin faptul că Domnul Isus le-a întâmpinat pe femei în drumul lor spre Galileea. Îngerul le spusese că Îl vor vedea pe Isus (v. 7), iar acum Domnul li s-a descoperit lor. Pentru că au răspuns cu credință, Însuși Domnul Isus a întărit cuvintele îngerului prin prezența Sa.

Pasajul de față ne oferă și un exemplu trist, și anume, că nu întotdeauna oamenii vor răspunde cu aceeași credință. Cine sunt acei oameni și care este reacția lor față de învierea lui Isus?

În primul rând, observăm că și soldații au împărtășit sentimentul de frică al femeilor, dar în cazul lor frica nu a dat naștere la bucurie, ci la groază (Matei 28:4). În al doilea rând, dacă femeile au acceptat cuvintele îngerului și au răspuns prin supunere, soldații – care au văzut îngerul Domnului – au preferat să îngroape vestea învierii. Împreună cu preoții și cu bătrânii, soldații nu au răspuns prin supunere, ci prin minciună. Ei s-au supus omului, nu lui Dumnezeu. S-au supus banilor (Matei 28:15), nu dorinței de a împărtăși și altora vestea minunată a învierii. În fine, au acceptat minciuna (v. 13) și au respins adevărul.

Este important să înțelegem că sărbătoarea învierii ne va obliga să răspundem acestor întrebări. Suntem gata să ne supunem poruncii de a mărturisi și altora vestea învierii? Care este atitudinea noastră față de adevăr? Ce este mai important pentru noi: propovăduirea învierii Domnului sau împlinirea materială?

3. Calea spre biruință implică mărturie (Matei 28:16-20)

Ultima parte a acestui pasaj întărește importanța mărturisirii în viața de credință. La fel ca femeile, și ucenicii au dat dovadă de necredință. De fapt, nu ei, ci femeile au fost primele persoane care au crezut vestea învierii. În Evanghelia după Luca, spre deosebire de femei, ucenicii au dat dovadă de necredință prin faptul că au ridiculizat mărturia femeilor care s-au întâlnit cu Domnul Isus (24:11, 22).

Cum a răspuns Domnul Isus? În ultimul pasaj observăm că Domnul S-a descoperit ucenicilor, așa cum Le făgăduise femeilor (Matei 28:16-17). Astfel, Domnul Isus a ajutat „necredinței lor”, chiar dacă unii dintre ei au continuat să se îndoiască de ceea ce văzuseră cu ochii lor (v. 17).

În al doilea rând, Domnul le-a vorbit și le-a dat asigurarea prezenței și a puterii Sale: *toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ* (v. 18). Dacă în calea spre biruință neori ne îndoim, Dumnezeu ne asigură de prezența, cuvintele și puterea Lui.

În al treilea rând, Domnul Isus le-a poruncit ucenicilor să propovăduiască și altora vestea învierii din morți. Soldații romani au preferat să nu plătească prețul adevărului, ci au acceptat minciuna și profitul. Ucenicii au primit porunca de a propovădui adevărul, cu riscul de a plăti cu viața pentru convingerile lor. Înțelegem astfel că drumul spre biruință implică și lucrarea de propovăduire a credinței.

Calea spre biruință presupune ucenicizare, învățare și consacrarea celor care acceptă credința în învierea Domnului Isus (vs. 19-20). Nu în ultimul rând, calea spre biruință înseamnă supunere, adică, păzirea poruncilor Domnului (v. 20). Este important să înțelegem că pe calea spre biruință, finalul depinde mai puțin de efortul nostru și mai mult de prezența Domnului pe această cale: „*Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin!*”